

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίαι 10.—	Ἐτησίαι 12.50
Ἑξαμήνιος 5.50	Ἑξαμήνιος 6.50
Τριμήνιος 3.—	Τριμήνιος 3.50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 10 Νομβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 26
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτά 26

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν.— Ἀριθ. 50

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἡ Μυστηριώδης Νησὸς

(Μυστικιστὴρ ἄπὸ Ἰουδαίου Βερν)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Στὴ δύτικῃ ἀκτῇ, ὅσο προσεγγίζοιμι καὶ ἂν ἔβραζαν, δὲν βρῆκαν κανένα σημάδι. Οὔτε πατημασίαις, οὔτε σπασμένα δένδρα, οὔτε σπῆλαι φωταῖαι, οὔτε τίποτε.

— Ἀπὸ δὲν μ' ἐκπλήττει, εἶπε ὁ Γεδεών Σπίλετ στους συντρόφους του. Οἱ κατάδικοι πρῶτον βῆσαν κοντὰ στὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου καὶ ἀμέσως μῆχανα στὰ δάση τοῦ Φάρ-Ούδστ. Ἀφοῦ πέρασαν τὸ βάλτο τῶν Ταδάρων. Ἀκολούθησαν δηλαδὴ ἀπὸ πάνω κάτω, τὸν ἴδιον δρόμον ποὺ πάραμω τώρα καὶ μεῖς ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ἀπὸ ἐξῆγει καὶ τὰ διάφορα ἴχνη ποὺ βρῆκαμε στὰ δάση. Ἀλλ' ἅμα ἔφθασαν στὴν ἀκτῇ, κατάλαβαν πῶς δὲν θὰ εἰσέλθοιαν ἐκεῖ κατ' ἄλλῃ μέρει, γὰρ κρυφθῶν, καὶ τότε γέμισαν πρὸς βορρᾶν καὶ ἀγκαλιώσαν τὴν στάνην.

— Ὅπου ἴσως ξαναγύρισον, ἀπερῆσθε ὁ Πέγκροφ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Γιατί θὰ φοβούμαι μὴ πάμε καὶ τοὺς βοῦμους ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τὴ στάνη θὰ τὴν ἔχουν γὰρ νάναγαίνουσι τῆς προμήθειάς τους, ὅχι ὁμῶς καὶ γὰρ ὀριστικῇ κατοικίᾳ.

— Συμφωνῶ μὲ τὸν Κύρο, εἶπε ὁ γεωγράφος. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι μόνο στὰ οὐροβόρια τοῦ Φραγκλίνου εἰ κατάδικοι θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν καλὸ καταφύγιον.

— Τότε δρόμον γὰρ τὴν στάνην! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ. Ἄς τελευτήσῃ πᾶς αὕτη ἡ ἱστορία. Ἄς τώρα δὲν ἐκώμαμε ἄλλο, παρὰ γὰρ χάνομε καιρὸ!

— Ὅχι, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἐσχῶς ὅτι εἶχαμε συμφέρον νὰ μάθωμε ἂν στὰ δάση τοῦ Φάρ-Ούδστ ἔπαρχη καμμιά κατοικία. Ἡ ἐκδρομὴ μας εἶχε δύο σκοποὺς, Πέγκροφ! Νὰ τιμωρήσωμε τὸ ἐγκλήμα, ἀλλὰ καὶ νὰ φανερώσωμε τὴν εὐγνωμοσύνην μας ἐς εἶναν εὐεργέτην.

— Καλὰ τὸ εἶπατε, κύριε Σμιθ! Ἰκέλαβε ὁ ναύτης. Ἡ γνώμη μου ὅμως εἶνε, πῶς ἂν τὸν κόπον δὲν θὰ τὸν βροῦμε, παρ' ἂν τὸ θέλῃ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἡ γενικὴ γνώμη, αὐτὸ ποὺ εἶλεγε τώρα ὁ Πέγκροφ. Ἡ κατοικία τοῦ Ἀγγόστου δὲν θάταν ἴσως λιγώτερον μυστηριώδης ἂν ὅσο ἦταν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος...

Τὸ βροῦν ἐκεῖνο, τὸ ἄμῃς σταμάτησε στὸ ἀτόμιον τοῦ ποταμοῦ Κατάρρακτη. Ἡ διασκευασίαις τῶν ἀποίκων διαφραγνῆθη ὅπως πάντα καὶ πῆραν ὅλα τους τὰ μέτρα γὰρ νὰ μὴ τοὺς ἀνοχλήσῃ κανεὶς. Ὁ Χάρμπερτ, ποὺ εἶχε ξαναγίγῃ γεροὺ καὶ εὐρωστὸ παιδί, ὅπως ἦταν πρὶν ἀρρωστήσῃ, ἀφελούσαν πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ

ἐπαίθρου, μὲς ἐντὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσης καὶ τοῦ δάσους. Ἡ θέσι του δὲν ἦταν τώρα πᾶς ἐπ' ἀμῆν, ἀλλὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ στρατεύματος τῶν ἀποίκων.

Τὴν ἀκούσθη μερὰ, 19 Φεβρουαρίου, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀφίσαν τὴν παραλία, ὅπου, πρὸ ἀπὸ τὸ στόμιον, οὐρανοῦνταν γραφικώτατα βραχίονα ἀπὸ λάβες, καὶ ἀκολούθησαν τὸν ποταμὸ ἀπὸ τὴν ἀριστερῇ του ὄχθη. Ὁ δρόμος ἦταν σχεδὸν ἀνοικνόμενος ἀπὸ προηγουμένως ἐκδρομὰς ποὺ εἶχαν κάνει οἱ ἀποικοί, ὅτι τὴν στάνην ὡς τὴ δύτικῃ ἀκτῇ. Τώρα βρῆσκονταν ἐς ἀπόστασι ἕξ ἡμίλλιον ἀπὸ τὸν Φραγκλίνον.

Τὸ σχέδιον τοῦ μηχανικοῦ ἦταν αὐτὸ: Νὰ ἐξετάσωμε λεπτομερῶς ἀλλ' τὴν κοιλάδα, ποὺ τὸ μέσον τῆς ἐσχημάτιζε τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, καὶ νὰ φθάσωμε προ-

φρακτικῶς στὰ περὶ τῆς στάνης.

Ἄν ἡ στάνην ἦταν πισσιμένη, γὰρ τὴν πάρον μὲ τὴ βία. Ἄν δὲν ἦταν, γὰρ καθήσωμε μέσα, γὰρ ἐσκουρασθῶν καὶ γὰρ τὴν κάμου δρμητήριο γὰρ γέως ἐπιχειρήσεις, ποὺ θὰ εἶχαν σκοπὸ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ μεγάλου βουνοῦ.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐπιδοκιμασθῆκε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀπαιτούς, ποὺ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὄρα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νάνακτῆσαν δλοκλήρως τὸ ἀγαπημένο τους νησί.

Προπατοῦσαν λοιπὸν στὴ στεγὴ ἐκείνη κοιλάδα, ποὺ ἐχώριζε διὰ ἀπὸ τὰ δυνατώτερα ἀντερείματα τοῦ Φραγκλίνου. Τὰ δένδρα, πικνὰ στῆς ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἀραιώσαν πρὸς τῆς ἀνωτέρως ζώνες τοῦ ἡφαίστου. Τὸ ἔδαφος, πολὺ ἀνόμαλο, φαίνονταν κατάλληλον γὰρ ἐνέδρας καὶ ἐπρεπε νὰ προχωροῦν μὲ προσοχὴ μεγάλη.

Ὁ Τόπ καὶ ὁ Ζούπ πῆγαιαν πάντα μπροστὰ σὰν πρόσωποι. Ἐφαγαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς θάμνους καὶ θάλαγγας πῶς συναγνοῦντοσαν στὴν ἐξουπιάδα καὶ στὴν ἰκανότητά. Τέτοια ὅμως δὲν μαρτυροῦσε τὸ πέρασμα ἢ τὴν παρουσία ἀνθρώπου ἐς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Τίποτα δὲν φανερώνας πῶς οἱ κατάδικοι μπορούσαν γὰρ βρῆ-

σκόνονται καὶ νὰ παραμυθεῖον ἐκεῖ κοντὰ. Στῆς κέντρ τὸ βροῦν, τὸ ἄμῃς ἐσταμάτησε ἐξακόσια βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸν φράκτη τῆς στάνης. Ἐνα ἡμικυκλικὸν παραπέτασμα ἀπὸ ψηλὰ δένδρα τὸν ἐκρυβε ἀκόμα.

Ἐφῆκε τώρα νὰ ἴδωσιν ἂν ἡ στάνην ἦταν πισσιμένη. Νὰ προχωρήσωμε ὡς ἐκεῖ φανερά, ὅσο ἐφῆγγε ἀκόμα, δὲν ἦταν φρόνιμον. Ἄν οἱ κακούργοι ἦταν κρυμμένοι ἐκεῖ μέσα, θὰ τοὺς κυροβολούσαν ὅπως τὴν ἄλλῃ φορὰ τὸν Χάρμπερτ. Ἐφῆκε λοιπὸν νὰ περιμένω ὡς νὰ νυκτώσῃ καλὰ.

Ὁ Γεδεών Σπίλετ ὅμως ἀναπομονόσως νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἄλλοιους τὰ πλησιώτερα καὶ ὁ Πέγκροφ, ὅτι λιγώτερον ἀνυπόμονος, προσφέρθηκε νὰ τὸν συνοδέωσῃ.

Ὁ μηχανικός τοὺς ἐμπόδισε.

— Ὅχι, φίλοι μου, τοὺς εἶπε. Σταθήτε πρῶτα νὰ νυκτώσῃ. Δὲν ἔφαινε κανένα καὶ κινδυνέψῃ εἰσι χωρὶς λόγο!

— Μὰ, κ. Σμιθ... ἄρχισε ὁ ναύτης.

— Πέγκροφ, ὅσο παρακαλῶ! τὸν ἔκοψε ὁ μηχανικός.

— Ἄς εἶνε! ἔκαμε ὁ ναύτης.

Καὶ γὰρ νὰ ἐξουμάνῃ, ἔλουσε μὲ τὰ χειρότερα ἐπιθέτα τοῦ λευκοῦ του τοὺς κατάδικους.

Οἱ ἀποικοί λοιπὸν ἐκῆθησαν ἐκεῖ, γίγῃ σ' ἀμῆν, ὡς τρεῖς ὄρες. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε πῆσῃ καὶ σιωπῇ βαθεῖα ἐβασίλευε κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Τὸ σπᾶσιμον τοῦ μικρότερου κλόνου, τὸ ελαφρότερον βῆμα ἀπῶν στὰ ξερὰ φύλλα, τὸ πέρασμα ἑνὸς σῆματος μὲς ἀπὸ τοὺς θά-

μνους, ἀκούονταν μὰ χαρὰ. Ὅλα ἦταν ἤσυχα. Καὶ ὁ Τόπ, καθισμένος χάμω, μὲ τὸ κεφάλι ἀπλωμένο στὰ πόδια του, δὲν ἔδειχνε καμμιά ἀνησυχία.

Στῆς ὄκτω πᾶς εἶχε σκοτεινιάσῃ ἀρκετὰ καὶ ἡ ἀναγνώσις μπορούσε νὰ γίγῃ χωρὶς κίνδυνον. Ὁ Γεδεών Σπίλετ ἐδήλωσε πῶς ἦταν ἑτοιμος νὰ ξεκινήσῃ μὰ μὲ τὸν Πέγκροφ. Ὁ Κύρος Σμιθ ἔδωκε τὴν ἀγκαλιάν του.

(Ἐπεὶ συνέχεια) Γ. Π. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Πέντε σώματα ἐκπλωμένα στὴν ὄχθη!»

ΕΝΑ ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΑΙΔΙ

Οι τελευταίες αυτές μέρες ήταν οι σπουδαιότερες της ζωής μου. Μέσα σε δέκα μέρες είδα να ορθώνεται μαρτυρικά μια νέα ύπαρξη δέκα-έννα χρονών, ο πρώτος γιος της αδελφής μου. Δεν πρόκειται όμως να μιλήσω για τον σπαραγμό της καρδιάς μου, γιατί αυτός άνηκε μόνο σε μένα, μη επιθυμούσα να περιγράψω σύντομα, τί τόσο ήταν ο Άνδρας, γιατί μπορεί πολλά παιδιά της ηλικίας του, που θα διαβάσουν τις γραμμές αυτές, να νοιώσουν κάτι καλό μέσα τους και η συγκίνηση που θα αισθανθούν, να τα κάνει καλύτερα, ευγενέστερα. Το παιδί αυτό, που άρχισε τόσο άγρια ο θάνατος, πριν καν να κλείσει τα είκοσι του χρόνια, ήτανε μια μαθηματική ιδιοσύνη, σπάνια στον τόπο μας: μαθητής του Πολυτεχνείου, έρχότανε και τα τρία χρόνια των σπουδών του πάντοτε και παντοῦ πρώτος και πήρε και τα τρία χρόνια κατά σειράν το χρυσό βραβείο των πεντακοσίων, νομίζω, δραχμών. Και δεν έδιδάσκε μόνο το μαθηματικά του, μα και ένα σωρό άλλα σχετικά, σε 3-4 ερωματικές γλώσσες, που ήξευρε, Τροφή του και τροφή του ήταν η μελέτη. Και όμως ένα τέτοιο παιδί, με τέτοια αξία, δεν ακούστηκε ποτέ να πη τον πατριωτικό βραβείο για τον εαυτό του, ενώ τόσο συχνά ακούμε τις καιρολογίες του πρώτου τυχόντος μαθητάνου για ένα άριστο, που κατά τύχη ή και κατά χάρη ίσως πήρε. Μα, φαίνεται, πως η αληθινή αξία έτσι είνε πάντοτε νομίζει ανώτερο της να μιλά για τον εαυτό της. Με το καθαρό και λεπτό μυαλό, που ο Άνδρας είχε, γνώριζε καλά τι ήξευρε και τι δεν ήξευρε, πράγμα σπάνιο και όχι εύκολο, προπάντων στην ηλικία του. Ποτέ μου δεν τον άκουσα να συζητεί μεγαλοφώνως και επιπολαιώς για πράγματα, που δεν γνώριζε και όμως είνε κοινοτάτο δυστυχώς; Ήθελα—και άπρόδεκτο συγχρόνως.— ακούει κανένας κάτι παιδάκια να συζητούν και να φωνάζουν, και στους δρόμους ακόμα, για ανώτερες γνώσεις και θεωρίες, που δεν νοιώθουν από αυτές ούτε γού! Και μαζί μ' αυτά όλα, μια καρδιά μάλαμα μ' γλυκός και υπήκοος σαν κοριτσάκι, πέντε χρονών, ποτέ δεν έμάλλανε, ούτε ποτέ τον άκουσα να κακολογήσει κανένα, ούτε να επικρίνει διδασκάλου του, πράγμα που τόσοι, που δεν ξέρουν και δεν νοιώθουν ούτε το δέκατο από αυτόν, τόσο συχνά και τόσο ελαφρά το κάνουν! Τέτοιο ήταν το παιδί αυτό, που είχε την ευτυχία—αχ! και τη δυστυχία όμως τώρα!— να έχω άνωπίο μου. Ελογάριασε να σπουδάση στην Εδωτική ειδικώς νευρολογική, μα η μοιραία του δεν του το είχε γραμμένο! Έτσι έχασε ο τόπος μας ένα γερό μυαλό, που θα τον όφειλο να άρχιζε, πρώγχι τόσο χρησιμο, μέσα στην πνευματική λειψανδαία που έχουμε. Κάσαμε και μες οι συγγενείς του μια γλυκαία και άγαπημένη μορφή και πήραμε μια αγιάτρευτη πλήγη στην καρδιά μας! Μόνο ίσως, ο καίσιμος ο Άνδρας δεν έχασε ποιος έσπε, τί λύπε; και τί δυστυχίες του επιφύλαξε η ζωή άρχοτερα! Ου ό θεοί φιλοδων άποθήρασε μέος...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

(*) Άνδρας Θ. Κακριδής, σπουδαστής του Πολυτεχνείου, 14 Φεβ. 1899 — 30 Οκτωβρίου 1918. — Σημ. της Δ. Σχ. Διέπλευσε είχε το ψευδώνυμο Στεφανής του Άνδρου.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ

Αγαπητοί μου, ΔΕ άριστα όταν ακόμα λυσσομανοῦσε ή φρικτή Έρις του πολέμου και σ'αξ έναβλίστα τώρα που ή γλυκαία ειρήνη άπλόαγε 'ς όλο τον κόσμο τον γαλάζιο της πέπλο... Σε τόσο λίγο διάστημα έγενε τελοςπάντων εκείνο που όλοι ποθοῦσαν, όλοι έπιζαν, όλοι προμάντευαν, αλλά κανένας δεν ήθελε και να το πιστέψη: 'Ετελειωσε ο φοβερός, ό μοναχικός στην Ιστορία πόλεμος κι 'ετελειωσε με τή συντριβή του Μιλταρισμού, του Αύταρχισμού, που τον είχε προκαλέση. Πάνε και Καίσε, πάνε και Τσαόρι, πάνε και Τσαρλαιο, πάνε όλοι! Στον κόσμο τώρα βασιλεύει ή Δημοκρατία. Είτε με Προόδους, είτε με Βασίλεις δημοκρατικούς, παντοῦ κυβερνά ο λαός ο ίδιος. Αυτός τον έξης θα είνε ο μόνος κυρίαρχος: Κυρίαρχος του εαυτού του. Και ή Κοινωνία των Έθνών, που σχεδιάζεται όλοένα, θα είνε μια λοκαρική Κοινωνία, που για τριπλό έμβλημα της: ήξη την Ειρήνη, την Έξουσία και την Έλευθερία. Ο Πόλεμος άποκλείεται, ό Πόλεμος καταργείται. Πουθενά Στρατοκρατία, Μιλταρισμός, 'Η Άνδραπότης άναίνεται. Τι σ'αξ είνε προχέος ή Διάπλασι; Ούτε σ'αξ, ούτε τα παιδιά σας δεν θα ιδίθη πιά πόλεμο. Δεν έχει πιά άνθρωποσφαγή. Μόλις κανένα Έθνος, κανένα Κράτος, θα κάνει να κουνήσει, με φιλοδοξίες κατακτητικές, κοσμοκρατορικές, όλα τάλλα θα του ρίχνονται ενωμένα. Κι' έννοείται, ότι και μόνη ή φοβέρα θα φθάνη. Γιατί ποιος τραλλάθηκε να τα ξαναβάλη μ' όλον τον κόσμο; Ο, για πολύ καιρό θα θυμόνται τη συμφορά της Γερμανίας.

Η Ειρήνη λοιπόν μας φέρνει την Κοινωνία των Έθνών, την άδελφωσύνην δηλαδή όλων των πολιτισμένων λαών της Γης, και του Γερμανικού μαζί, μ' ένα κοινό Ίδιανικό. Κι' αυτό είνε το πρώτο, το γενικώτερο. Το δεύτερο, που μες φέρνει ή ειρήνη, είνε ή επικράτησι, ή επιβολή της 'Αρχής των Έθνοτήτων. Κάθε Έθνος, κάθε λαός, διαποτελή ένα Κράτος έλευθερο, ανεξάρτητο. Κανένα Έθνος δεν θα δουλεύη κάτω απ' άλλο, όπως γίνονταν πώ; τώρα. Έλευθερο κι' οι Πολωνοί, έλευθερο κι' οι Αρμένιοι. Κι' άμα εφαρμοσθή αυτή ή Αρχή των Έθνοτήτων, να ή Έλλάδα μας άμέσως μεγάλη! Όλες ή έλληνικές χώρες, —έλληνικές όχι μόνο γιατί ήταν μια φορά, αλλά γιατί και σήμερα ακόμα πλεονάζει 'ς αυτές ο Έλλητισμός, —χώρες που της έχει ή Τουρκία ή οποιοδήποτε άλλο Κράτος, επιστρέφου, ενώνονται με το Έλληνικό. Θρακη, Μακεδονία, Ήπειρος, Ααδικάνησα, Μικρά Ασία, Κύπρος. Και ιδού 'στην Κοινωνία των Έθνών ένα Έθνος ένωμένο, άλάκαρο, το μεγάλο Έθνος που πρώτο έδιδάξε στον κόσμο της αρχής του Άνθρωπισμού.

Πολλοί τώρα ρωτοῦν: 'Ετσι άρα γε θα γίνει; —Δεν μπορεί να είνε κανείς βέβαιος, αλλά έτσι πρέπει! Άν γίνει άλλοιωτικά, θα ηη π'αξ δεν θα επικρατήση ή Αρχή των Έθνοτήτων. Μπορούμε όμως να χουμε κάθε έλπίδα πως θα επικρατήση. Το ίδιο και για την Κοινωνία των Έθνων. Όλα μας λένε πως ή μεγάλη αυτή Ένωσις θα πραγματοποιηθή. Έτσι δέλλάζη όχι μόνο ή όψη του κόσμου, όπως

λέγαμε κάθε φορά που άλλαζε άπλως ό γεωγραφικός χάρτης, αλλά και ή ζωή. Στο έξης οι άνθρωποι θα ζούν διαφορετικά, πολύ διαφορετικά παρά όπως έξοσαν πώ; τώρα. Δεν θα τους άποσπολουν όσα πώ; τώρα τους άποροφούσαν: έξοπλισμοί, στρατιωτικά γυμνάσια, δρυφύσεις, κατασκοπίες, προπαγάνδες και πεισε λένοντας. Θα είνε περισσότερο πολιτες παρά στρατιώτες και περισσότερο άνθρωποι παρά πολίτες. Δεν θα έχουν πιά δούλους άδελφούς, που να θέλουν να τους έλευθερώσουν. Δεν θα χουν το φόβο μιας ξένης εμβολής, κατακτησεως, τυραννίας. Κάθε ήθημα που θα παρουσιάζει τυχόν μεταξόν των Έθνών, θα λάνεται ειρηνικά, με δικαιοσύνη, με δικαστήσιο. Και οι άνθρωποι θα συνειδίσουν να είνε ειρηνικοί. Θα ζούν ησυχά, ευτυχισμένα και θα καταγίνονται μόνο στα έργα της ειρήνης, που θα προάγουν τον πολιτισμό τους, δηλαδή την Ευτυχία τους.

Γιατί αυτό κατά βάθος θα ηη Πολιτισμός; Έύτυχία. Και τότε είνε κανείς τέλεια ευτυχισμένος, όταν έξη, όταν βλεψη και τους άλλους όλους ευτυχισμένους. Ή βράβαρη εκείνη αντίληψη μιας ευτυχίας στηριγμένης στην ταπεινότητα, στην πίστι, στη δυστυχία του άλλου, δεν είνε πιά άνθρωπική. Την είχαν οι μιλιταριστά των διαφόρων Κρατών άλλα τέτοια τέρατα ό πόλεμος αυτός δεν άφισε πια πουθενά.

Ειρηναίοι λοιπόν στο έξης οι άνθρωποι. Αυτό θα ήθελα να σημασιωθή καλά, βαθεία. Όπως θα ζούν τα Έθνη, έτσι κι' οι άνθρωποι. Αυδ δυνατοί άξαρτα δεν θα ποιεμοῦν μεταξόν τους ποῦος το ηη τον άλλον, ούτε ο δυνατώτερος θα παίρνη από τον αδύνατο ό τι εδήη με τή βία. Όπως, μεταξύ των Έθνών, κάθε διαφορά θα κανονίζεται ειρηνικά, με διατηρία, έτσι και κάθε διαφορά μεταξύ των ανθρώπων. Και θα λείψουν σιγα-σιγα οι παλληκαρισμοί, οι κουνταβαρισμοί. Όχι πια στήσιμένα μουστάκια, σηκαμένοι όμοι, και πιστολόμαχηρα στη ζώνη. Όχι πια όφος άπότομο, βασιτισ, τριχί, σιληρό. Θα επικρατή ή ημερότης, ή μαλακότης, ή ευγένεια, ή καλοσύνη. Η άληθινή καλιωσύνη. Σήμερα εξαφνη, για πολλούς φωνάδες, κηκούργους, μπορεί νακούσετε να λένε: 'Κι' όμως κατά βάθος δεν έξοει τί καλός άνθρωπος που είνε! Να τη βράσω εγω τέτοια καλοσύνη! Καλός άνθρωπος δεν είνε παρά εκείνος, που με κανένα τρόπο, σε καμμία περίσταση, δεν έννοει να δυσχεύσει τον άλλο, να γίνη τύραννος κανένας. Κι' ή Ειρήνη, με τήν Κοινωνία των Έθνών, έτσι καλους θα κινή σιγα-σιγα όλους τους ανθρώπους. Διαφορές πάντα θα παρουσιάζονται, συμφέροντα θα συγκρούονται πάντα. Άλλά το Δικαστήριο θα είνε εκεί, για να της λύνη και να τα συμβιβάση.

Θά ηητε: Δικαστήρια, με τον ίδιο προσορισμό, μήπως δεν υπάρχουν και τώρα; Υπάρχουν βέβαια. Μη ξεχνάτε όμως πως υπάρχουν και άνθρωποι που έννοει να παίρουν το δικητόρας, και πολλές φορές το δικό τους, με το χέρι τους. Έ, τέτοιοι άνθρωποι στο μέλλον θα λείψουν. Άπλοῦστα γιατί θα λείψουν και τέτοια Έθνη. Έτσι θάλλάξη άληθινά ή όψη του κόσμου.

Σας άπαλάουσι ΦΙΛΙΔΩΝ

ΕΞΕΛΟΧΗ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΒΑΛΕΡΙΑΝΑΣ
ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ
όσο Γερμανοῦ Σεντοβόλου
ΤΙΜΑΤΑ ΑΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης έκδοσι: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος. — Έκαστος τόμος δραχ. 3, περυσιακά δε άποστελλόμενος δραχ. 3,20 δια το Έσωτερικόν και δρα. 3,50 δια το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1917) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντεςτόμοι, άν όλη. — Έκαστος τόμος άρρατος δρα. 10 και συμμεινός δρα. 11. Ταχυδρομικά τέλ η έκαστος τόμος, προσθετά εις τας άνω τιμής: Λεπτά 50 δια το Έσωτερικόν και δρα. 1,50 δια το Έξωτερικόν.

Οι Χωροδότεοι τόμοι έξηνηλθ'ησαν ένεκα δε της υπερόγκου ημής: των βιβλιοδετικόν δεν θα έδωμεν προς το παρόντους, διότι τέσσα στοιχίζουν τα δειτικά έκάστου χρυσού. τόμου δρα. 10.

ΣΤΗ ΒΑΝΗ Τ' ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

Ξεληύουν να πάγε στην Καπετανισσα οι προεστοί των χωριών κι' οι άρχοντοκόμοι, να ηης το ποῦνο το φοβερό μαντάκι. 'Αμύλητοι, σκυρτοί κι' άποκλήντοι, πηγαίνουε. Και τον αυθέντα τρώει ή έγγοια του π'ος να της το ποῦνο το μαῦρο το μαντάκι, το π'ος ο γίος της—καλήκαρι όπας πάντα του αφηφώνος τον λένδου, έξετέθηκε πολύ και βαρέθηκε στής μάχης τη φάσι. Βουφοί και κίτρινοι, με τή λήνη στην καρδιά και με το φαρμάκι στο χολοσκαιμένο άχελι, στέλωνε στην πόρτα μπρος. Τους είνε ή Καπετανισσα και φειδοζώθηκε. Κι' άκαρδα τους χαιρετή, έκαλός τους πρώτους ποδοφάν, άχρόντοι μου και κίρτοίμου. Έ, τότε χλωμασμένοι και σπύλογοιμένοι!

Της είνανε το λόγο τον ακρό. Κι' ή Καπετανισσα μιλεί: 'Τώρα ήλόν απ' την πύλη των παιδιών μας. Άλλοι κι' άλλοιμονο απ' την πύλη της γενιάς μας. Φυλάξτε τα παιδιά τους μαν σ'αξ τ'α π'ρη ο Τόρκος, και σβυστή ή γενιά... Και το παιδί μου κλάψτε το. Βγάλτε το χαρούμενα και μαίρα να τινθήτε. Όπως του π'ετει, κλάψτε την πάλληκαρία του.'

Και μιλάει, όλο μιλάει. Τα μένος της διαγούρα και άδακρυτα γοια διαγούρας. Και π'ακρα μιλία της ανεμίζουε στής γορυές ή λήνησε. Σταμάται και μιλε ξαναρχίζε:

—Πάγε στον τόπο... Άχ! παιδάκι μου, της κλειτουγιάς χαμάρα! σκούζει μια φορά στα τελευταία και ξεκινάει κλαίόντας και σπυράζοντας τα μάγουλά της με τίπορα της μαλλιά.

Κι' άκλουθάνε από κοντά λεπτογέροι, άπορομάλληδες, που σκαίνε στα νιάτα τους το μαρτύρι με τη χροφία, και γερόντιος άρθόπορους, παλληκαριών μάτδες, και παιδιά που κα όρηφα

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Το Κωνσταντικό Λάβαρο στην 32α Κυριακή.

Αγαπητοί μας φίλοι, Φαντάζομαι πόσα χρώματα θαλάλας το καίμενο το Κωνσταντικό Λάβαρο, όταν είνε τακοτελέσματα της Κυριακής! Άν έγενε μιλίστα και κόκκινο, καθώς είνε λάβαρο, θα έγενε... Τοῦρκος! Και με το δικηο του. Να στείλη με από της φουδοστερας άπαντήσεως, να του την δημοσεύσει σχεδόν, όλόκληρη, να την ανάλουε, να την έπανευσό τόσο πολύ, και να ηη της δώσομε ύστερα ούτε ένα Γ' Βραβείο, ούτε έναν Έπαινο; Μόνον Έυρημο Μνεία με τρία Έπύλιον.

Κλαίνε και δέγγουε τα στήθια τους και τα μάγουλά τους. Παίρν' ή Καπετανισσα, ή γορη ή άμαζόνα, ένα μοιρολόγι που κινέβει το γιό της. Τριχυμίζουε κάμποι και πλαγίε στο μητρικό το κλάμα. Και ποτε-ποτε σταματάει στο δρομο, κόβει το μοιρολόγι και τυρξεί στο πλήθος και τους λέει: 'Φυλάξτε τα παιδιά σας, να μη σβυστή ή γενιά. Να γίνουμε πρώτα π'οτσοί.'

Βγαίνουε στο φουδι μιας κοντοροχής. Ο ήλιος κάνει να κάτση κι' ήσκιάζουε τα ριζοβούνια. Νά! μια βουή άκούεται άπόμακρο. Στέκων όλοι κι' άκούουαίνονται. Βράζει κάτω στήν ποταμιά, σ' άπόσει και πλάτανον, το μαῦρο μοιρολόγι και κίπνο-κίπνο τουαφά και μακρηνή έρχεται ή βουή από κάποια τουφέκια, που κέρπουν άνάκηρα κατά τη δόχη. Και ξεκινάει κατά κει ή λιτανεία όλη, με μοιρολόγια που παντέρουε την πάλληκαρία του Καπετάνου.

ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Πνευματικά Άσκήσεις. Β') Γράφος Έσάλη από του Φωφιδέος

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12

Υ') Διά τους Γαλλομαθεύς Έσάλη από τον Τραου. κ. Μιαζανίου

L	hs	trd	ft	l	f	drt
---	----	-----	----	---	---	-----

Λύσεις του 4του φύλλου α') Βίβλιμα, Χρίσκα, Ευχέλκιον, Γάμος.—β') Σύν Άθνα και χερα κίνας.—γ') Nourris un corbeau; il te crevera l'oeil.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Γιωργος δεν θέλει να φάη το κρέας του κι' ή μαμά του! Διά να τον φοβερώ, του λέγει ότι θα φωνάξη το μαματά.

Κι' ο Γιωργος: —Ναι, μαμά! Φώναξέ τον να το φάη αυτό!

Έσάλη από της Γοργής Ψαροκοίας

Η Τριλλοσοσκιάς: —Το τσάι είνε φυτό άειθαλές.

—Και ποῦ το έξοει;

—Μά όλο το χρόνο... δεν πουλοῦν στα μαγαζιά;

Έσάλη από του Τσαγούδα κ. Λευτεριάς

Σκέψης της Ζοζάννας της 'Ιδης: —Αέρον ότι ή έσοχός είνε όγινές και έχουν καθαρόν άέρα κελ. Γιατί λοιπόν δεν κίψουε τις πόλεις στής έσοχός; Αυτό δεν το καταλαβαίνω!

Έσάλη από του Σεπεσμένου Λόρδου Σημλίως του Άνακτα: —Σά δούλολο! Δεν θάταν εύκολώτερο, να έκίψαν της έσοχός στας πόλεις;

ΚΑΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ'

Αθήνα, 25 όδος Έδωπιδου την 10η Νοεμβρίου 1918. ΒΛΕΠΕΤΕ λοιπόν, ότι κ'υρθηκε και χαρτί στο σχήμα μου. Είς το έξης, ή τετρασέλιδη έκδοσις δεν θα είνε λαψή, κουντασομένη, όπως από το 21 φύλλον ό; το 43ον. Και όχι μόνον αυτό, αλλά κι' ή δυο τελευταίες σελίδες θα είνε πάντα τετρασέλιδες, όπως τώρα, γι' να χωρή περισσότερη ύλη. Έτσι το φύλλο, κουντασομένο με στοιχεία των 8 και των 6 σελιδών, (έπει των 10 και των 8 που ήταν πριν,) και με της δυο σελίδες τετρασέλιδες, δεν έχει, εκ' την αλήθεια, πολύ λιγώτερη ύλη από ένα παλιό όκτασέλιδο.

Άλλα καθώς σ'αξ είπα, και τα όκτασέλιδα θα χυλίσουν εξαφανώς, από της Δεκαμβρίου. Γιατί με βεβαίωσαν, ότι το χαρτί που περιμένεται, θα είνε γρηγορα. Ένα μόνο δεν έξοει άκούη: Άν και πάσο θάνακασθώ καθόσνη την τμηρή του φύλλου. Αυτό πιά εβαρτάται από την τιμή του χαρτίου που θα είνε. Γιατί αν δεν είνε ποῦλο φθηνότερο απ' αυτό που παίρνω τώρα, έδωνα να βγαίη όκτασέλιδο με 20 λεπτά. Θα τα ξαναπώμε.

ΦΟΣ	ΓΡΙ	ΔΕ	ΤΡΙ
ΦΟΣ	ΣΙ	ΓΩ	ΤΟ
	ΤΡΙ	ΝΟ	ΝΟΝ
		ΤΡΙ	

Βλέπω, από κάτι Μικρές Άγγιλιες, ότι οι νεαροί μας σοσιαλιστάι έξηγήθησαν διά μιαν φράση, από την βραβευθείσαν άπάντησι του Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου. Ο Άνανιας δημοσεύρατορτα. Γιατί μια σοσιαλιστική κοινωνία, λέγει, όνειρεται για το μέλλον κι' έσο, ό Βασιλ. Κι' άν όνομα ή ήλιθιος κάποιος σοσιαλιστικός θεωρείς, —της υπερβολικής, υποθετι, —είναι μόνο γιατί θεωρεί φρονίμως, σιωστές, κάποιος; Άλλε: Έτσι τουλάχιστο το π'ραμα μες. Γιατί βίβλια, να καταδικάση κανείς σίμαρ καθε σοσιαλιστική ιδέα, αυτό θα ήταν ήλιθίοτης.

Μαθ γράφουε, ότι μερικά παιδιά, ήζω του κήλου μας, παρεγγόν το ξεπαθώμα και φωνάξουε ότι οι ξεπαθώνοντες, και μάλιστα οι διαθεσους φύλλα, δεν το κάμνουε από ένα άποκροσθή, άγνον, άγιον ένθουασαρον ύπερ της; 'Απαλάσεως, αλλά από συμφρον. Με άλλους λόγους, ότι άφελώντα λεπτά! Φρονικά; παιδία έξω του κήλου μας, είνε δούλολο να το καπαλάουε αυτό...Δεν έβρουε τη Διάπλασι; και δεν υποπετεύουε τον ένθουασαρο που ζυμείει. Είτε όμως έσοκλάτατο να πληροφορηθούν, ότι το φύλλον πηλείται 20 λεπτά. Τόσα παίρνον από τους άγοραστές των ό Προκτορες και τόσα πληρώνουε εις έμει.

Κάποιος με ρωτοῦσε σήμερα, αν έχουε το δικαιομα να ψηλασουε ένα ψευδώνυμο έένα φορές. Μα όχι, όχι. Αυτό θα ήταν μια...καταστροφής της πού νόμου. Είπα, ότι κανένας μπορεί να ψηφισή από 1 έως 10 ψευδώνυμα. Άλλά όσα θα ψηφισή, τόσα ψηφοδένια θα στείλη. Όχι, δέκα ψηφοδένια με το ίδιο όνομα ψευδώνυμο!

Η Έλληνική 'Ιδέα μ' έρωτά αν άπ'ρη και πόσο κοστίζει ο 'Κακός Δρόμος' του κ. Σενοπούλου, γιατί άκούσε σε μια συννασάση ότι αυτό το μυστογράφου του είνε έπιστέσιον. Ναι, τσι; είνε το καλύτερο του. Δεν πιστεύω όμως να είνε κατάλληλο για κρέσισα, ούτε για παιδιά. Απ' όλα τα έργα του κ. Σενοπούλου.

Έσάλη από του Σεπεσμένου Λόρδου Σημλίως του Άνακτα: —Σά δούλολο! Δεν θάταν εύκολώτερο, να έκίψαν της έσοχός στας πόλεις;

μένα για μεγαλύτερο καταλληλότερο για την ηλικία...

Και άλλο τυπογραφικό λάθος που ανησυχούσε...

Οριζόντιος και κατακόρυφος... Αποδομωτής, Ελλήνισ, Τεύθρας...

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜ.

Νέα Ψευδώνυμα: Έλλης των Συλλάβων, ά. (ΓΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ λέξεις... Μ. Η. επιθυμούν να ανταλλάξουν...

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της...

Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Διοφύλιον Άσπιν...

384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν... 385. 'Ελληνοσύμφωνον... 386. Γρίφος...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

380. Δεξιόγριφος... 381. Αναγραμματισμός...

382. Πνευματόγριφος... 383. Αστὴρ...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις... 384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν...

ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟΙ ΟΣΙΣΤΟΙ

Κατεχόμενοι ως εκλογείς από δημοψήφισμα...

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Γραφείο Προστυλιουργού... 384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν...

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Απογοηδών της: 'Αμύνης, τάσομαι... 384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν...

ΒΑΣΙΛΕΥΣΑ

Βασίλισσα: Μονάχα οι μιλιταριστές...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Παγκόσμιο όνειρο: Όλοι των άνωτέρων...

384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν... 385. 'Ελληνοσύμφωνον... 386. Γρίφος...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

384. 'Ακροστιχίς εἰς 'Αντιθέταν... 385. 'Ελληνοσύμφωνον... 386. Γρίφος...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασπ. των φύλ. 38, 39...